

Craiova poate transforma problemele termoficării în oportunitate

De la cărbune la cogenerare modernă

Alexandru Ciocan

Op-Ed, decembrie 2025

Un sistem sub presiune

Craiova rămâne unul dintre cele mai mari orașe din România care menține un sistem centralizat de încălzire, deserving consumatori casnici, instituții publice, agenți economici, precum și sectorul industrial. Centrala termoelectrică din Craiova a fost proiectată în anii '80 pentru o economie și o cerere complet diferite față de cele actuale. Astăzi, pierderile mari din rețea, costurile ridicate cu certificatele de CO2 aferente utilizării cărbunelui, incertitudinea referitoare la închiderea grupurilor pe cărbune și lipsa investițiilor coerente sunt probleme care au vulnerabilizat sistemul și au erodat încrederea consumatorilor, rezultând în mii de deconectări anual. Mulți locuitori au ales instalarea de centrale individuale pe gaz natural.

Costurile tot mai mari ale agentului termic au forțat primăria să acorde subvenții masive. Aceste intervenții au menținut sistemul funcțional, dar nu l-au modernizat. Orașul a rămas blocat într-un cerc vicios: costuri mari, pierderi structurale și absența unei direcții clare spre decarbonizare. Problema este amplificată de poluarea cu care se confruntă în principal locuitorii din proximitatea centralei.

Situația în care a ajuns sistemul de termoficare din Craiova contrastează puternic cu tendințele europene. În orașe precum Viena, Berlin, Copenhaga, termoficarea nu este un serviciu în declin, ci reprezintă infrastructura-cheie pentru atingerea neutralității climatice, unde tranziția a început prin diversificarea surselor, integrarea pompelor de căldură a soluțiilor de stocare, cu accent pe resursele locale ca sursă de energie.

CET II și momentul deciziei

Termocentrala Craiova II reprezintă un atu, deoarece baza tehnologică și infrastructura existentă pot fi transformate într-un pol energetic modern. În prezent, centrala funcționează pe cărbune, însă reconversia la cogenerare de înaltă eficiență pe gaz natural, completată

ulterior de alte tehnologii curate (precum pompe de căldură industriale) și sisteme de stocare este fezabilă atât din punct de vedere tehnic, cât și economic.

În ultima actualizare a Planului Urbanistic Zonal, autoritățile locale au reconsiderat modul de modernizare a centralei pe cărbune. Deși prin PNRR se preconiza instalarea unei centrale de tip CCGT, cu turbine pe gaz și abur completate de cazane recuperatoare – soluție pentru care s-a pierdut finanțarea din program – în final autoritățile s-au reorientat către o variantă mai flexibilă, cu șapte motoare termice a câte 10 MW (atât electric, cât și termic) și patru cazane de apă fierbinte a câte 25 MW, completate de un rezervor pentru stocarea energiei termice.

Această soluție prezintă avantajul flexibilității. Deși nu este conformă cu cerințele Directivei EED, care vizează integrarea surselor de energie regenerabilă în sistemele de încălzire centralizată, ea oferă premisele ca, pe termen lung, mixul de agent termic să fie completat. Pompele de căldură de mare capacitate, alimentate cu electricitate din surse regenerabile, pot reduce consumul de gaze naturale și, implicit, emisiile de gaze cu efect de seră. În paralel, rezervoarele de stocare termică pot asigura echilibrarea între producție și consum. Suprafața centralei Craiova II poate fi utilizată, pe termen lung, atât pentru soluții de stocare termică de scurtă durată, cât și pentru extinderea către stocarea sezonieră. Această abordare ar permite și o producție mai eficientă de energie electrică din motoarele termice, cu decuplarea între producția de energie termică și electrică.

Rețeaua de transport și consumatorul

Sistemul de transport și distribuție are pierderi medii de 35-40%. În multe cartiere, conductele nu au mai fost înlocuite de peste 30 de ani iar echilibrul hidraulic este precar. În plus, lipsa contoarelor inteligente și a controlului digital face imposibilă o reglare adecvată a fluxurilor de energie. Consumatorul final plătește indirect ineficiența rețelei iar subvențiile mascate au devenit o formă de compensare permanentizată, nu o soluție temporară.

Modernizarea trebuie să pornească de la redesenarea rețelei pe zone termice compacte, reducerea diametrelor și introducerea de stații modulare locale de distribuție, care pot integra și surse descentralizate, cum ar fi energia reziduală. Pentru a putea avansa, este însă necesară o delimitare clară a deținătorului rețelelor de transport și de distribuție, precum și o utilizare integrată a acestora. În prezent, responsabilitățile sunt împărțite între centrala Craiova II și autoritățile locale, ceea ce generează ineficiențe operaționale și dificultăți de coordonare. O structură unitară de administrare ar permite planificarea coerentă a investițiilor, optimizarea fluxurilor energetice și o tranziție mai rapidă către un sistem de termoficare modern și sustenabil.

Un pas la fel de important este reconectarea comunității la sistem. Termoficarea trebuie percepută ca un serviciu public modern, nu ca o relictă a trecutului. Transparența tarifelor, comunicarea continuă și implicarea universităților și a mediului privat în proiectele de eficiență pot reface încrederea populației.

O strategie de decarbonizare pe termen lung

Pentru Craiova, tranziția energetică nu poate fi realizată prin proiecte izolate. Este nevoie de o strategie urbană integrată, care să conecteze transportul public, eficiența clădirilor și infrastructura energetică într-un singur plan. Craiova poate să-și propună drept obiectiv atingerea neutralității climatice la nivelul anului 2040, cu reducerea treptată a folosirii gazului și înlocuirea lui cu surse regenerabile (inclusiv biogaz). În acest scenariu, sistemul de termoficare ar deveni nu doar mai curat, ci și mai stabil economic.

Orașul dispune de expertiză tehnică, infrastructură energetică solidă și acces la fonduri europene. Lipsa de progres nu este cauzată de absența resurselor, ci de probleme de guvernare și de lipsa unei strategii coerente. Deși a existat stabilitate la nivelul conducerii locale, soluțiile adoptate au fost temporare: contractări de urgență, modernizări parțiale, subvenții suplimentare, fără un plan unitar. Această situație a fost amplificată de absența unei coordonări eficiente cu autoritățile centrale.

Este timpul ca autoritățile locale, cu sprijinul universităților și al institutelor de cercetare, al mediului de afaceri și al societății civile să formeze o alianță pentru tranziția energetică. EPG a evidențiat în cel mai recent [raport](#) de cercetare că modernizarea termoficării nu este doar o chestiune tehnică, ci o decizie de dezvoltare urbană. Un sistem curat de încălzire poate atrage investiții, poate reduce poluarea și îmbunătăți calitatea vieții.

Craiova are șansa de a deveni unul dintre orașele care demonstrează că termoficarea este compatibilă cu eficiența economică și cu neutralitatea climatică. Tranziția energetică nu se face peste noapte, dar începe cu decizii curajoase. CET II, în forma sa actuală, simbolizează trecutul. În forma sa viitoare, bazată pe surse cu emisii reduse, regenerabile și rețele inteligente, poate deveni emblema unei Craiove moderne, reziliente și verzi.

